

Sygn. akt I Ca 483/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesław Zachara
Sędziowie:	SSO Mariusz Sadecki
Protokolant:	SSO Marek Syrek (spr.) sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z wniosku I. M.

przy uczestnictwie M. Z. (1), J. Z. (1), M. S., Ł. Z., J. M., A. Z., N. Z. i J. Z. (2)

o stwierdzenie nabycia spadku

na skutek apelacji uczestnika J. Z. (2)

od postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt I Ns 1996/11

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 483/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni I. M. wniosła o stwierdzenie nabycia spadku po D. S., zmarłym w dniu 3 sierpnia 2011 r. w T. i tam też ostatnio zamieszkałym. Na uzasadnienie swego wniosku wskazała, że spadkodawca zmarł jako osoba rozwiedziona nie sporządzivszy testamentu, pozostawił po sobie jako jedynych spadkobierców dwie córki, tj. wnioskodawczynię oraz uczestniczkę M. S.. Ponadto wnioskodawczyni podała, że obie z uczestniczką M. S. wyrażają wolę złożenia przed Sądem oświadczenia o odrzuceniu spadku.

Uczestniczka M. S. poparła wniosek.

Pozostali uczestnicy, tj. M. Z. (1), Ł. Z., J. Z. (1), J. M., A. Z., J. Z. (2) i N. Z. nie zajęli stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie stwierdził, że spadek po D. S., zmarłym w dniu 3 sierpnia 2011 r. w T. i tam też ostatnio przed śmiercią zamieszkałym, nabył w całości na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza syn siostrzeńca spadkodawcy J. Z. (1), J. Z. (2).

Wydanie postanowienia poprzedziły następujące ustalenia faktyczne.

Spadkodawca D. S. zmarł w dniu 3 sierpnia 2011 r. w T., gdzie też ostatnio przed śmiercią zamieszkiwał. Był jednokrotnie żonaty z H. S., ale w chwili śmierci nie pozostawał w związku małżeńskim, gdyż małżeństwo ustało na skutek rozwodu. Ze związku małżeńskiego miał dwie córki, tj. wnioskodawczynię I. M. oraz uczestniczkę M. S.. Nie posiadał dzieci pozamałżeńskich. Nie sporządził testamentu.

W dniu 19 grudnia 2011 r. wnioskodawczyni i uczestniczka M. S. złożyły przed Sądem Rejonowym w Tarnowie oświadczenie o odrzuceniu spadku.

W dniu 6 czerwca 2012 r. wnioskodawczyni, w imieniu swojej małoletniej córki, uczestniczki J. M., jako jej przedstawiciel ustawowy, złożyła przed Sądem Rejonowym w Tarnowie, za zgodą sądu rodzinnego, oświadczenie o odrzuceniu spadku.

W chwili śmierci spadkodawcy jego rodzice już nie żyli. Spadkodawca miał jedną siostrę B. Z., która zmarła przed nim, pozostawiając po sobie trzech synów, uczestników J. Z. (1), Ł. Z. i M. Z. (1).

W dniu 31 maja 2012 r. uczestnik Ł. Z. i M. Z. (1) złożyli przed notariuszem oświadczenie o odrzuceniu spadku

W dniu 26 września 2012 r. uczestnik Ł. Z. i K. Z., w imieniu swojej małoletniej córki, za zgodą sądu rodzinnego, złożyli oświadczenie o odrzuceniu spadku.

W dniu 20 lipca 2012 r. uczestnik J. Z. (1) złożył pisemne oświadczenie o odrzuceniu spadku, poświadczony przez Notariusza Publicznego Stanu I. w C., nadane w polskiej placówce pocztowej w dniu 17 sierpnia 2012 r.

Uczestnik J. Z. (1) i jego żona M. Z. (2) złożyli w imieniu małoletniego syna, uczestnika J. Z. (2), pisemne oświadczenie o odrzuceniu spadku, podpisane w dniu 11 października 2012 r. w obecności Notariusza Publicznego Stanu I. w C., przez tegoż notariusza poświadczony i nadane w polskiej placówce pocztowej w dniu 24 maja 2013 r.

Uczestnika J. Z. (1), w doręczonym mu w dniu 3 listopada 2012 r. piśmie sądowym pouczone, że w związku ze skutecznie złożonym przez niego oświadczeniem o odrzuceniu spadku, w jego miejsce spadek dziedziczyć będzie, jako spadkobierca ustawowy, jego syn J. Z. (2), jeżeli nie złoży on w jego imieniu oświadczenia o odrzuceniu spadku przed sądem, notariuszem lub konsulem RP w terminie 6 miesięcy liczonego od dnia 17 sierpnia 2012 r., po uprzednim uzyskaniu na tę czynność zezwolenia właściwego sądu rodzinnego, przy czym okres oczekiwania na wydanie takiego zezwolenia nie przerywa ani nie wstrzymuje biegu powyższego terminu.

W dniu 26 kwietnia 2013 r. uczestnik J. Z. (1) powtórnie złożył w imieniu małoletniego syna, J. Z. (2), w oparciu o prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 28 lutego 2013 r. w przedmiocie zezwolenia na odrzucenie w imieniu małoletniego spadku po D. S., pisemne oświadczenie o odrzuceniu spadku, poświadczony przez Notariusza Publicznego Stanu I. w C., nadane w polskiej placówce pocztowej w dniu 24 maja 2013 r.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał następujące okoliczności.

Otwarcie spadku po osobie fizycznej, a tym samym jego nabycie przez spadkobierców, następuje z chwilą jej śmierci (art. 924 i 925 k.c.), przy czym powołanie do spadku może wynikać z ustawy albo z testamentu.

W przedmiotowej sprawie zachodził wypadek dziedziczenia ustawowego przewidziany przepisami obowiązującymi w dacie otwarcia spadku po D. S., tj. w dniu 3 sierpnia 2011 r., jako że brak było jakichkolwiek dowodów dla przyjęcia, że spadkodawca sporządził testament.

Na mocy art. 931 § 1 k.c. jako pierwsze do dziedziczenia były powołane córki spadkodawcy, tj. wnioskodawczynie I. M. oraz uczestniczka M. S.. Byłej żonie spadkodawcy prawo dziedziczenia nie przysługiwało.

Nabycie spadku, pomimo że następuje z chwilą śmierci spadkodawcy, ma charakter warunkowy, ponieważ spadkobierca w terminie 6 miesięcy, od dnia, w którym dowiedział się o tytule swego powołania, może złożyć oświadczenie o przyjęciu spadku, prostym lub z dobrodziejstwem inwentarza, albo o jego odrzuceniu (art. 1012 i 1015 k.c.). Brak takiego oświadczenia w w/w terminie jest równoznaczny z prostym przyjęciem spadku, poza m.in. osobami nieposiadającymi pełnej zdolności do czynności prawnych, które wówczas przyjmują spadek z dobrodziejstwem inwentarza (art. 1015 § 2 k.c.). Oświadczenie takie należy złożyć przed sądem lub notariuszem, ustnie lub na piśmie, z podpisem urzędowo poświadczonym, przy czym pełnomocnictwo do jego złożenia wymaga zachowania formy pisemnej z podpisem urzędowo poświadczonym (art. 1018 § 3 k.c.). Skuteczne złożenie oświadczenia o odrzuceniu spadku powoduje wyłączenie spadkobiercy od dziedziczenia, tak jakby nie dożył chwili otwarcia spadku (art. 1020 k.c.).

W przedmiotowej sprawie obie córki spadkodawcy należało uznać za wyłączone od dziedziczenia, jako że złożyły oświadczenie o odrzuceniu spadku w ciągu 6 miesięcy od daty jego otwarcia (tj. przed dniem 4 lutego 2012 r.), którą można poczytywać za tożsamą z chwilą zaczerpnięcia przez nie wiedzy o tytule swego powołania, gdyż były one najbliższymi zstępnymi spadkodawcy i nie zaistniały przesłanki, które wskazywałyby na późniejsze powzięcie przez nie wiadomości o śmierci ojca.

W związku z powyższym pojawiła się kwestia dziedziczenia jedynej wnuczki D. S., córki wnioskodawczynie, J. M.. Przez wzgląd na swoją małoletniość, a tym samym brak po swej stronie pełnej zdolności do czynności prawnych (art. 10 i 11 k.c.) oraz pozostawanie pod władzą rodzicielską (art. 92 k.r.o.), tak w chwili śmierci spadkodawcy, jak i odrzucenia spadku przez wnioskodawczynię, J. M., nie mogła sama skutecznie złożyć oświadczenia o odrzuceniu spadku, mógł to natomiast uczynić, jako jej przedstawiciel ustawowy, jej rodzic (art. 98 § 1 k.r.o.), przy czym potrzebował do tego, jako do dokonania czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu, zezwolenia sądu opiekuńczego (art. 101 § 3 k.r.o.).

Wnioskodawczynie uzyskawszy takie zezwolenie w formie prawomocnego postanowienia Sądu z dnia 28 lutego 2012 r., skutecznie złożyła przed Sądem w dniu 6 czerwca 2012 r. w imieniu swojej małoletniej córki oświadczenie o odrzuceniu spadku, zachowując 6 miesięczny termin liczony od dnia, w którym jako jej przedstawicielka ustawowa, której wiedzę trzeba zrównywać z wiedzą samej małoletniej, dowiedziała się o tytule jej powołania, przy czym za chwilę powzięcia takiej wiedzy należy przyjąć datę złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku przez wnioskodawczynię, tj. 19 grudnia 2011 r. W świetle tego J. M. trzeba było uznać za wyłączone od dziedziczenia.

Z uwagi na niepozostawanie przy życiu, w chwili śmierci spadkodawcy, jego rodziców i jedynej siostry, zastosowanie znalazły przepisy art. 932 § 3-5 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 28 czerwca 2009 r. do dnia 22 października 2011 r., przewidujące w takim wypadku dziedziczenie udziału spadkowego, który przypadłby rodzeństwu spadkodawcy, przez zstępnym tego rodzeństwa.

Tym też sposobem do dziedziczenia doszli synowie po zmarłej siostrze spadkodawcy B. Z.- J. Z. (1), Ł. Z. i M. Z. (1).

Wszyscy trzej odrzucili spadek, przy czym Ł. i M. Z. (1) dokonali tego przed notariuszem w dniu 31 maja 2012 r.

Oświadczenia Ł. i M. Z. (1) należało uznać za skutecznie wyłączające ich od dziedziczenia, jako że stając się powołanymi do dziedziczenia w dniu 6 czerwca 2012 r., tj. w dniu odrzucenia spadku w imieniu J. M. przez wnioskodawczynię, dochowali zastrzeżonego sześciomiesięcznego terminu.

Za skutecznie złożone przed Sądem należało też przyjąć oświadczenie J. Z. (1), jako że zawierające je pismo z dnia 20 lipca 2012 r., urzędowo poświadczone przez Notariusza Publicznego Stanu I. w C., zostało wniesione do Sądu, zgodnie z art. 165 § 2 k.p.c., z zachowaniem sześciomiesięcznego terminu, tj. w dacie nadania go w polskiej placówce pocztowej w dniu 17 sierpnia 2012 r.

W takim stanie rzeczy powstała kwestia powołania do dziedziczenia w miejsce siostrzeńców spadkodawcy, jako dalszych spadkobierców ustawowych, ich małoletnich dzieci, tj. córki Ł. Z.– N. Z. i syna J. Z. (1)– J. Z. (2).

Przez wzgląd na małoletniość tych dalszych spadkobierców, nieodzowna okazała się zgoda właściwego sądu rodzinnego dla złożenia w ich imieniu przez ich przedstawicieli ustawowych oświadczenia w przedmiocie przyjęcia spadku.

Zgoda taka została udzielona Ł. i J. Z. (1) w stosunku do ich małoletnich dzieci, odpowiednio postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 7 września 2012 r. oraz Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 28 lutego 2013 r.

Stąd też, jako mieszczące się w sześciomiesięcznym terminie, biegnącym od dnia 6 czerwca 2012 r. i zachowujące właściwą formę, należało przyjąć za skutecznie wyłączające uczestniczkę N. Z. złożone w jej imieniu przed notariuszem w dniu 26 września 2012 r. oświadczenie o odrzuceniu spadku.

Nie było natomiast skuteczne pisemne oświadczenie z dnia 11 października 2012 r. odrzucające spadek, złożone w imieniu małoletniego J. Z. (2), jako że zostało złożone bez wymaganej zgody właściwego sądu rodzinnego, a zgoda później udzielona przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy odnosząc się do oświadczenia, które miało być złożone w przyszłości, nie objęła swoim zakresem oświadczenia już złożonego, a przez to nie konwalidowała odrzucenia spadku dokonanego w imieniu małoletniego przez jego przedstawiciela ustawowego bez zastrzeżonej zgody.

Nie mogło też spowodować oczekiwanego skutku drugie oświadczenie o odrzuceniu spadku z dnia 26 kwietnia 2013 r., złożone w imieniu tegoż samego małoletniego przez J. Z. (1), ponieważ zostało złożone po upływie sześciomiesięcznego terminu, liczonego od dnia powzięcia wiadomości o tytule powołania do spadku, tj. dnia 17 sierpnia 2012, w którym J. Z. (1) wniósł do Sądu własne pisemne oświadczenie o odrzuceniu spadku. Na rozpoczęcie bądź zawieszenie biegu powyższego sześciomiesięcznego terminu, jako terminu materialnoprawnego zawitego, nie podlegającego zawieszeniu ani przywróceniu, nie miała wpływu data doręczenia J. Z. (1) postanowienia Sądu w przedmiocie wezwania go do udziału w sprawie w charakterze uczestnika, okres czasu, przez jaki oczekiwał on na postanowienie sądu rodzinnego co do zgody na odrzucenie spadku w imieniu małoletniego syna oraz omyłka w treści tego postanowienia, następnie sprostowana przez Sąd.

W rezultacie, uczestnik J. Z. (2), wobec nieodnoszącego skutku oświadczenia o odrzuceniu spadku złożonego w jego imieniu przez jego przedstawicieli ustawowych, nabył w całości, zgodnie z powołanymi przepisami kodeksu cywilnego, z mocy ustawy z dobrodziejstwem inwentarza spadek po D. S..

Wydane postanowienie, zakwestionował uczestnik J. Z. (2), w części, w jakiej stwierdzało nabycie przez niego całości spadku po D. S..

Podnosząc zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 32 ust. 1 Konstytucji RP przez jego niezastosowanie powodujące wydanie przez Sąd Rejonowy w Tarnowie orzeczenia opartego o niejednolitą praktykę orzecznictwą na obszarze różnych apelacji co do wydłużania przewidzianego w art. 1015 § 1 k.c. sześciomiesięcznego terminu na złożenie w imieniu małoletniego przez jego przedstawiciela ustawowego oświadczenia o odrzuceniu spadku o czas postępowania sądowego w zakresie uzyskania zezwolenia na tę czynność,

- art. 1015 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.c. przez błędną wykładnię, pociągającą za sobą stwierdzenie przez Sąd I instancji, że wystąpienie przez przedstawiciela ustawowego małoletniego J. Z. (2) z wnioskiem o zezwolenie sądu na odrzucenie w jego imieniu spadku (art. 101 § 3 k.r.o.) nie przerywa biegu sześciomiesięcznego terminu (art. 1015 § 1 k.c.),

uczestnik domagał się zmiany zaskarżonej części postanowienia przez nadanie jej brzmienia „spadek po D. S., zmarłym w dniu 3 sierpnia 2011 r. w T. i tam ostatnio zamieszkałym, nabyła w całości na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza Gmina T.”, albo ewentualnie uchylecia w całości zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Uzasadniając apelację uczestnik podniósł, że rozbieżna praktyka orzecznicza w materii przerwania sześciomiesięcznego terminu na odrzucenie w imieniu małoletniego spadku, w związku z wystąpieniem przez jego przedstawiciela ustawowego do sądu o zezwolenie na taką czynność, dająca się dostrzec na obszarze właściwości różnych apelacji, narusza konstytucyjną zasadę równości wobec prawa, nakazującą każdego obywatela RP znajdującego się w identycznej sytuacji faktycznej traktować jednakowo (art. 32 Konstytucji RP).

Ponadto uczestnik wskazał też, że nie ma w praktyce zgodności, co do tego, co należy zrobić, aby dochować owego ustawowego terminu do odrzucenia w imieniu małoletniego spadku. W ocenie niektórych, już samo złożenie przez przedstawiciela ustawowego wniosku o wyrażenie zgody na odrzucenie spadku w imieniu małoletniego, przerywa bieg niniejszego terminu. Z kolei w mniemaniu innych, w sytuacji przedłużania się postępowania przed sądem rodzinnym, należy złożyć w sądzie spadku oświadczenie o odrzuceniu w imieniu małoletniego spadku, z jednoczesnym zaznaczeniem, że postępowanie przed sądem rodzinnym jest w toku, co spowoduje przerwanie biegu przedmiotowego terminu aż do czasu wydania zgody przez sąd rodzinny. Taki brak jednorodności w praktyce orzeczniczej stwarza poczucie niepewności obywateli co do prawa, w tym interpretacji art. 1015 § 1 k.c. oraz uzależnia treść orzeczenia sądowego, w zależności od przyjętego stanowiska co do przerwania lub nieprzerwania rzeczonego terminu, od własnych zapatrywań sędziego nie znajdujących oparcia w obowiązującym prawie.

Uczestnik zaznaczył też, że Sąd powinien uznać odrzucenie spadku w imieniu małoletniego J. Z. (2) za skuteczne, a tym samym orzec o jego przypadnięciu Gminie T., jako gminie ostatniego miejsca zamieszkania spadkodawcy, bowiem za przyjęciem takiego rozstrzygnięcia przemawiały takie okoliczności, jak:

- dostateczne wyrażenie woli odrzucenia spadku w imieniu małoletniego przez jego przedstawicieli ustawowych poprzez dwukrotnie złożone w tej materii oświadczenia, tj. w dniu 11 października 2012 r. oraz w dniu 26 kwietnia 2013 r.,
- działanie przez przedstawicieli ustawowych, przy składaniu pierwszego oświadczenia w przeświadczeniu skutecznego odrzucenia spadku, w świetle tego, że prawo Stanu I. nie wymaga do dokonania takiej czynności zgody sądu opiekuńczego, jeżeli rodzice lub jedno z nich sami odrzucili spadek,
- wystąpienie, podczas biegu sześciomiesięcznego terminu, przez rodziców małoletniego, do sądu o zezwolenie na odrzucenie w jego imieniu spadku,
- wnioskowanie przez przedstawicieli ustawowych o przyspieszenie rozpoznania sprawy przed sądem rodzinnym,
- uzyskanie przez przedstawicieli ustawowych prawomocnego postanowienia w przedmiocie zezwolenia na odrzucenie spadku, doręczonego z opóźnieniem w dniu 20 maja 2013 r.

Poza tym uczestnik podkreślił, że nie można zapominać o tym, że strona nie ma realnego wpływu na postępowanie w kwestii wydania przedmiotowego zezwolenia, jako że jest to postępowanie wpadkowe wobec głównego postępowania w sprawie stwierdzenia nabycia spadku. Stąd też, odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, wypadało uznać, że rodzice małoletniego składając, jeszcze przed upływem sześciomiesięcznego terminu, w dniu 9 listopada 2012 r., wniosek o wydanie wzmiankowanego zezwolenia, skutecznie złożyli w dniu 26 kwietnia 2013 r. w imieniu małoletniego oświadczenie o odrzuceniu spadku, zachowując tym samym termin z art. 1015 § 1 k.c. Dodatkowym uzasadnieniem

dla przyjęcia takiego stanowiska jest fakt, że przedstawiciele ustawowi małoletniego nie mieli faktycznej możliwości złożenia przedmiotowego oświadczenia przed upływem sześciomiesięcznego terminu, tj. do dnia 17 lutego 2013 r., jako że do tego czasu sąd opiekuńczy nie wydał jeszcze chociażby nieprawomocnego orzeczenia co do zgody na odrzucenie spadku.

W końcu uczestnik podniósł, że obarczanie małoletniego odpowiedzialnością za długi spadkowe, pomimo wypełnienia przez jego przedstawicieli ustawowych ciężących na nich obowiązków proceduralnych i wystąpienia do sądu opiekuńczego w terminie przewidzianym dla odrzucenia spadku, z wnioskiem o wspomniane zezwolenie, pozostaje w oczywistej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 5 kc.), przez wzgląd na co, przewidujące tą odpowiedzialność orzeczenie powinno być uchylone.

Żaden z pozostałych uczestników postępowania nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zgłoszone przez uczestnika J. Z. (2) żądanie uchylecia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego jest uzasadnione, lecz z innych powodów niż podniesione w apelacji. Z tego względu nie zachodzi potrzeba ustosunkowywania się do wszystkich zarzutów apelacji.

Kluczową przyczyną, dla której należało przyjąć rozstrzygnięcie takie, jak w sentencji orzeczenia, było nie uwzględnienie w przedmiotowej sprawie prawa Stanu I. w USA. Zgodnie bowiem z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. Prawo prywatne międzynarodowe (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 80, poz. 432) prawo właściwe dla spraw z zakresu władzy rodzicielskiej i kontaktów z dzieckiem określa Konwencja o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci z dnia 19 października 1996 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 172, poz. 1158), która przewiduje, że właściwość organów sądowych i administracyjnych uprawnionych do podejmowania środków ukierunkowanych na ochronę osoby lub majątku dziecka, jest zdeterminowana przez miejsce jego zwykłego pobytu (art. 5 konwencji) oraz że wykonywanie odpowiedzialności rodzicielskiej podlega prawu państwa zwykłego pobytu dziecka (art. 17 konwencji), przy czym nie ma znaczenia czy państwo, którego prawo, na mocy postanowień konwencji miałyby być stosowane, jest stroną tej konwencji czy też nie (art. 20 konwencji).

Nie budzą wątpliwości kwestia, że miejsce zwykłego pobytu uczestnika J. Z. (2) znajduje się w USA. Natomiast w zakresie wykonywania odpowiedzialności rodzicielskiej rozumianej na gruncie konwencji, jako władza rodzicielska lub wszelki inny podobny stosunek władzy, który określa prawa, uprawnienia i obowiązki rodziców, opiekunów lub innych przedstawicieli ustawowych w stosunku do osoby lub majątku dziecka (art. 1 ust. 2 Konwencji) będzie się również mieściła, ta istotna z punktu widzenia rozpoznawanego przypadku, czynność przekraczająca zakres zwykłego zarządu majątkiem dziecka, jaką jest odrzucenie spadku w imieniu małoletniego J. Z. (2) przez jego rodziców. Należy przy tym zaznaczyć, że wyjaśnienia na gruncie prawa obcego wymaga kwestia możliwości dokonania tego rodzaju czynności przez rodziców w imieniu małoletniego. Jest to więc materia dotycząca władzy rodzicielskiej a nie dziedziczenia, stąd w sprawie niniejszej nie będzie zachodziła sytuacja opisana w art. 4 f Konwencji. Dlatego też koniecznym będzie odwołanie się do prawa Stanu I., jako odpowiedniego dla spadkobiercy J. Z. (2), z uwagi na miejsce jego zwykłego pobytu.

Stąd też ustalenia, czy rodzice małoletniego J. Z. (2) mogli skutecznie złożyć w jego imieniu oświadczenie o odrzuceniu spadku po D. S. bez zezwolenia sądu opiekuńczego, jakie jest zastrzeżone w prawie polskim (art. 101 § 3 k.r.o.), trzeba było poczynić w oparciu o właściwe dla tegoż uczestnika prawo Stanu I.. Gdyby się bowiem okazało, że w świetle prawa Stanu I., takie zezwolenie nie było wymagane, to pierwsze oświadczenie o odrzuceniu spadku z dnia 11 października 2012 r. złożone w imieniu małoletniego J. Z. (2) przez jego rodziców byłoby prawnie skuteczne, a tym samym wyłączałoby go od dziedziczenia po D. S.. Z kolei w razie zaistnienia takiego stanu rzeczy pojawiłaby się też konieczność poszukiwania dalszych spadkobierców D. S., która to czynność powinna być dokonana przez Sąd I

instancji, jako że wzywanie przez Sąd Okręgowy w charakterze uczestników dotąd niebiorących udziału w sprawie osób, pozbawiłoby je prawa do dwuinstancyjnego postępowania.

W tym też miejscu należy wskazać, że uczestnik J. Z. (2), w uzasadnieniu apelacji, poniekąd dotknął już pojawiającego się w niniejszym postępowaniu problemu skuteczności odrzucenia spadku w imieniu małoletniego przez jego rodziców, podając, że jego rodzice działali w przeświadczeniu, iż dokonane przez nich w jego imieniu odrzucenie spadku odnosi skutek, jako że prawo Stanu I. dla takiej czynności nie przewiduje wymogu uzyskania zgody sądu opiekuńczego, pod warunkiem, że rodzice lub jedno z nich sami odrzucili spadek.

Z tych też powodów niezbędne jest ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w Tarnowie, celem dokonania prawidłowych i pełnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, ustaleń poprzez sięgnięcie do regulacji prawnych Stanu I. w USA.

Z uwagi na powyższe, na mocy art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., należało uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a w związku z tym także do orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.

1.

1. (...)

2. (...)